

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2MCdo/24/2012
Identifikačné číslo spisu:	9012899370
Dátum vydania rozhodnutia:	31.10.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9012899370.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne L. B., bývajúcej v D., zastúpenej JUDr. Petrom Harakálom, advokátom v Košiciach, Kováčska 28, proti žalovaným 1/ V. B. a 2/ J. B., obom bývajúcim v S., za účasti vedľajšej účastníčky Slovenskej kancelárie poisťovateľov, s o sídlom v Bratislave, Trnavská cesta 82, zastúpenej spoločnosťou Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Dostojevského rad 4, o mimoriadne zvýšenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 6 C 271/2002, o mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo 17. októbra 2011 sp. zn. 7 Co 285/2010 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Žilina z 12. marca 2010 č. k. 6 C 271/2002-325, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Žiline zo 17. októbra 2011 sp. zn. 7 Co 285/2010 vo výroku, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu, ktorým vo zvyšku návrh zamietol, uznesenie Krajského súdu v Žiline z 27. februára 2013 sp. zn. 7 Co 395/2012, rozsudok Okresného súdu Žilina z 12. marca 2010 č. k. 6 C 271/2002-325 v časti výroku, ktorým návrh vo zvyšku zamietol, uznesenie Okresného súdu Žilina z 13. júla 2012 č. k. 6 C 271/2002-402 a vec v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súdu Žilina na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina rozsudkom z 12. marca 2010 č. k. 6 C 271/2002-325 zaviazal žalovaných 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni sumu 17 202,75 € do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku súd žalobu zamietol. Ďalej vyslovil, že o náhrade trov konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku. V dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na vykonané dokazovanie, z ktorého mal zistené, že trestným rozkazom Okresného súdu Čadca, č. k. 3 T 452/01 z 3. decembra 2001, bol žalovaný 2/ uznaný vinným zo skutku, že 24. apríla 2001 riadil osobné motorové vozidlo pričom nerešpektoval dopravnú značku - „Stoj, daj prednosť vjazdu“, vošiel do križovatky, kde začal brzdiť a pri brzdení v križovatke čelne narazil do ľavej strany vozidla F. N., ktoré viedol F. B.. Pri nehode utrpel poškodený F. B. zranenia a žalobkyňa ako poškodená utrpela ťažkú ujmu na zdraví. Vedľajší účastník plnil z titulu zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla podľa vyhlášky č. 420/91 žalobkyni celkovú sumu 2 870,44 € (86 475 Sk). Žalobkyňa však poukázala,

že úraz u nej zanechal také následky, které snížili kvalitu jej d'álšieho života a je z časti odkázaná na pomoc iných osôb, keďže sa stala obmedzenou hybnosti horných končatín, je oslabená jej svalová sila a poškodená motorika pohyblivosti a obratnosti prstov. Je vylúčená z plnohodnotného osobného a spoločenského života, pričom nie je predpoklad na zlepšenie jej zdravotného stavu. Žalobkyňa v súlade so zásadami humanity navrhla, aby súd zvýšil mimoriadne najvyššiu mieru odškodnenia na 40-násobok, čo pri základnom bodovom hodnotení 1135 bodov, t. j. 2 257,19 € (68 000 Sk), predstavuje sumu 90 420,36 € (2 724 000 Sk). Po vykonanom dokazovaní súd prvého stupňa dospel k záveru, že žalobkyňou uplatnený nárok na mimoriadne zvýšenie odškodnenia za bolesť je čo do základu dôvodný, t. j. súd mal za to, že žalobkyňa v súvislosti s poškodením zdravia znášala mučivé útrapy a bolesť jej spôsobovala zvlášť mučivé stavy. Pri stanovení výšky mimoriadneho odškodnenia za bolesť, súd sa zaoberal otázkou, z akého bodového hodnotenia je treba vychádzať. Uviedol, že je potrebné vychádzať zo základného bodového ohodnotenia bolestného lekárom, znalcom, podľa ustanovenia prílohy časti AI ods. 2 až 4 vyhlášky 32/65 Zb., teda zo základného bodového hodnotenia stanoveného znalcom vo výške 362,5 bodov. Čo sa týka počiatku plynutia subjektívnej premlčacej lehoty z hľadiska uplatneného nároku na mimoriadne odškodnenie bolestného, okresný súd vychádzal z toho, že žalobkyňa sa o osobe, ktorá zodpovedá za vzniknutú škodu dozvedela najneskôr 19. decembra 2001 pri doručení trestného rozkazu Okresného súdu Čadca. Teda najneskôr 19. decembrom 2001 začala plynúť žalobkyni na uplatnenie nároku na mimoriadne zvýšenie odškodnenia bolestného premlčacia doba. Do uplynutia premlčacej doby, t. j. do 18. decembra 2003, si žalobkyňa uplatnila predmetný nárok, ktorý si vyvodila len do výšky základného bodového hodnotenia 205 bodov, zvýšeného na dvojnásobok, t. j. 410 bodov, čo pri sume 60 Sk za bod a 40-násobku činí sumu 984 000 Sk (32 662,82 €). Súd prvého stupňa považoval tento nárok navrhovateľky, čo do výšky 666 000 Sk (22 107,15 €) za premlčaný, vzhľadom na vznesenú námietku premlčania a do tejto výšky aj žalobu žalobkyne zamietol. Súd mal pri posúdení všetkých daností prejednávanej veci za to, že je dôvodné a primerané priznať žalobkyni odškodnenie v zmysle ust. § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/65 Zb. mimoriadne zvýšenej výšky zodpovedajúcej 20-násobku základného bodového ohodnotenia bolestného. Uviedol, že z vykonaného dokazovania vyšlo najavo, že vedľajší účastník na strane žalovaných už uhradil žalobkyni na bolestnom sumu 1 369,25 €. Súd tak priznal žalobkyni z titulu mimoriadneho odškodnenia bolestného sumu 6 796,45 €. Pri výpočte tejto sumy súd prvého stupňa vychádzal z bodového hodnotenia 205 bodov x 60 Sk x 10 (správne 20-násobok základného bodového hodnotenia) čo predstavuje 246 000 Sk, t. j. 8 165,70 €, od ktorej odrátal sumu už poskytnutého poistného plnenia 1 369,25 €. V ostatnej časti návrh o zaplatenie sumy 47 973,52 € zamietol, keďže nepovažoval za dôvodné zvýšenie až na 40-násobok základného bodového hodnotenia. Čo sa týka ďalšieho nároku na mimoriadnu náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v rámci vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že zapojenie žalobkyne do spoločenského života je v dôsledku poškodenia zdravia veľmi výrazne obmedzené a v niektorých oblastiach skoro stratené v porovnaní s jej významnými aktivitami pred vznikom škody. Žalobkyňa už nemá možnosti športového vyžitia, pričom pred úrazom sa športu venovala, aj keď iba v rekreačnej forme. Aj keď znalec pripustil istú možnosť jej pracovného zaradenia, súd prvého stupňa dospel k záveru, že jej možnosť pracovného uplatnenia je výrazne obmedzená, ak nie úplne stratená. Okresný súd uviedol, že v tomto smere je potrebné vychádzať zo základného bodového hodnotenia bolestného stanoveného lekárom (znalcom) vo výške 1350 bodov. Pokiaľ ide o počiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty z hľadiska uplatneného nároku na mimoriadne odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia súd vychádzal z vyjadrení znalca, podľa ktorého táto lehota začala plynúť najneskôr 24. augusta 2002 (pri položkách 302c a 303) a 31. augusta 2005 (pri položke 253). Do uplynutia premlčacej doby (23. augusta 2004 resp. 30. decembra 2007) si žalobkyňa uplatnila predmetný nárok len do výšky základného bodového hodnotenia 725 bodov, čo pri sume 60 Sk za bod a 40 násobku činí sumu 1 740 000 Sk, resp. 57 757,42 €. Súd preto považoval nárok žalobkyne čo do výšky 49 790,88 € za premlčaný vzhľadom na vznesenú námietku premlčania. Pri stanovení výšky mimoriadneho odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia, súd priznal sumu 10 406,30 € ako 10-násobok základného bodového hodnotenia 720 bodov x 60 Sk, čo predstavuje sumu 14 439,36 € (435 000 Sk), od ktorej odrátal sumu už poskytnutého poistného plnenia 4 033,06 €. V ostatnej časti žalobu o zaplatenie zaplatenie sumy 97 142 € titulom mimoriadneho zvýšenia poškodenia žalobkyne za sťaženie spoločenského uplatnenia súd zamietol.

Krajský súd v Žiline rozsudkom zo 17. októbra 2011 sp. zn. 7 Co 285/2010 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým vo zvyšku návrh zamietol. V nenapadnutej časti sa rozsudku

okresného súdu nedotkol. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia vo veci samej uviedol, že pokiaľ sa týka námietky premlčania, je potrebné uviesť, že obidva uplatnené nároky, t. j. nárok na bolestné a nárok na SSU treba považovať za samostatné zložky nároku na náhradu škody na zdraví, ktoré síce spolu súvisia, avšak u každého tohto nároku je osobitne upravené priznávanie náhrady vrátane zvýšenia ako aj plynutia premlčacej lehoty. Je potrebné brať v úvahu aj moment ustálenia zdravotného stavu žalobkyne, teda je nutné stanoviť osobitne vo vzťahu k nároku na bolestné a osobitne ku vzťahu nároku na SSU. Ďalej uviedol, že podľa výpovede súdneho znalca MUDr. B. bol zdravotný stav žalobkyne vo vzťahu k bolestnému jednoznačne ustálený v auguste 2001, a to v rozsahu všetkých položiek bodového hodnotenia. Nakoľko posudok je možné vyhotoviť, až keď je zdravotný stav poškodeného ustálený, je treba mať za to, že k ustáleniu zdravotného stavu žalobkyne došlo vo vzťahu k bolestnému najneskôr 28. februára 2002. Žalobkyňa absolvovala len jednu operáciu, a to v deň dopravnej nehody a celý pooperačný priebeh bol bez komplikácií. Z uvedeného vyplýva, že zdravotný stav žalobkyne bol uvedeným dňom ustálený, čo je vlastne podstatným pre priznanie odškodnenia bolestného. Vo vzťahu k sťaženiu spoločenského uplatnenia súdny znalec uviedol, že k ustáleniu zdravotného stavu došlo najneskôr v roku 2004, teda nič nebránilo žalobkyni, aby podala návrh v riadnej premlčacej lehote. S právnym posúdením premlčania sa odvolací súd plne stotožnil ako aj s mimoriadnym zvýšením odškodnenia bolestného vo výške 20-násobku, 10-násobného zvýšenia SSU, ktoré súd považoval za primerané v rozsahu poškodenia zdravia žalobkyne, obmedzenia jej možnosti zapojiť sa do niektorých sfér spoločenského života. Napokon poznamenal, že o trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 4 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu v časti výroku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa v časti výroku, ktorým návrh vo zvyšku zamietol, podal na podnet žalobkyne mimoriadne dovolanie generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243e ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243f ods. 1 písm. b/, c/ O.s.p.). Navrhol zrušiť rozhodnutie krajského súdu a okresného súdu v napadnutých častiach a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Uviedol, že súdy sa dôsledne neriadili § 1, § 2 a § 3 O.s.p., § 157 ods. 2 O.s.p., § 106 ods. 1 OZ, § 444 OZ, § 1, § 2 ods. 1, § 4 ods. 1, § 6 ods. 1 a 2, § 7 a § 9 vyhlášky č. 32/1965 Zb. Uviedol, že okresný súd nepostupoval v rámci zásad ustanovených vyhláškou č. 32/1965 Zb. pri priznaní mimoriadneho odškodnenia bolestného. Namietol, že súdy nesprávne právne posúdili vec pri inštitúte premlčania. Uviedol, že samotné bodové ohodnotenie poškodenia zdravia podľa vyhláškou ustanovených sadzieb sa nepremlčuje. Premlčuje sa iba nárok na náhradu škody (§ 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka), ktorý je možné konkretizovať na základe posudku ošetrojúceho lekára. Poznamenal, že pokiaľ nárok na náhradu škody tvorí jeden celok, premlčacia doba začína plynúť až vtedy, keď sa poškodený dozvie o celej škode. Súd tak plynutie premlčacej doby posúdil nesprávne. Napokon namietal, že rozhodnutia súdov nižšieho stupňa sú nedostatočne odôvodnené. Uviedol, že nedostatky odôvodnenia zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Namietal nedostatočné odôvodnenie súdom priznanej výšky bolestného, súdnej úvahy v rozsahu danosti dôvodov pre mimoriadne zvýšenie odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia, ako aj nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, ktorý žiadnym spôsobom nereagoval na zásadné odvolacie dôvody.

Žalovaní 1/ a 2/ a žalobkyňa sa k mimoriadnemu dovolaniu písomne nevyjadrili.

Vedľajšia účastníčka na strane žalovaných 1/ a 2/ uviedla, že napadnuté rozhodnutie je v súlade so zákonom, že nie sú naplnené podmienky na prípustnosť mimoriadneho dovolania a preto žiadala súd, aby podané mimoriadne dovolanie zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd rozhodujúci o mimoriadnom dovolaní (§ 10a ods. 3 O.s.p.), po zistení, že mimoriadne dovolanie podal včas generálny prokurátor Slovenskej republiky (§ 243g O.s.p.) na základe podnetu účastníka konania (§ 243e ods. 1 a 2 O.s.p.), preskúmal vec bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243i ods. 2 v spojení s § 243a ods. 1 O.s.p.) v rozsahu podľa § 243i ods. 2 v spojení s § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora je

dôvodné.

Podľa § 243f ods. 1 O.s.p. mimoriadnym dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu za podmienok uvedených v § 243e, ak a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237, b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 242 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243i ods. 2 O.s.p.). Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na obsah mimoriadneho dovolania ako aj zákonnú povinnosť podľa § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p. skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd predovšetkým otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p., t. j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom, či súdom nesprávne obsadeným. V konaní o mimoriadnom dovolaní neboli procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/, g/ O.s.p. namietané, tieto neboli ani zistené.

Vzhľadom na obsah mimoriadneho dovolania, dovolací súd osobitne skúmal, či konanie nebolo postihnuté vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Generálny prokurátor namietal v mimoriadnom dovolaní nepreskúmateľnosť rozhodnutí súdov, resp. nedostatok dôvodov.

Vady konania vymedzené v § 237 O.s.p. sú porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, toto právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 9. decembra 1994, séria A č. 303-A), Komisie (napr. stanovisko vo veci E.R.T. c/a Španielsko z roku 1993, sťažnosť č. 18390/91) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (nález z 12. mája 2004 sp. zn. I. ÚS 226/03) treba za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami účastníka; porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane sa účastníkovi konania (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite, skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

Odôvodnenie rozsudku súdu (prvého stupňa aj odvolacieho) musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 ods. 2 O.s.p.). Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval a ako ju interpretoval. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľné.

V danej veci z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že okresný súd tak ako pri posudzovaní nároku na náhradu bolestného aj pri posudzovaní nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia vychádzal zo znaleckého posudku MUDr. P. B. (č. l. 20, 21, 23, 25 rozsudku súdu prvého stupňa). V odôvodnení výslovne uviedol, že pri rozhodovaní je potrebné vychádzať (resp., že pri rozhodovaní vychádzal) zo základného bodového hodnotenia uvedeného v posudku MUDr. Slavomíra Kovalčíka (vo výške 362,5 resp. 1350 bodov). Pri samotnom výpočte výšky priznaných nárokov už ale súd prvého stupňa vychádzal zo základného bodového hodnotenia podľa znaleckého posudku MUDr. Q. G. (vo výške 205 resp. 725 bodov), nakoľko si žalobkyňa do uplynutia premľacej doby na súde uplatnila nároky za záhradu bolestného a za sťaženie spoločenského uplatnenia podľa bodového ohodnotenia nachádzajúceho sa v tomto znaleckom posudku. Okresný súd tak v odôvodnení rozsudku v zásade vychádza zo znaleckého posudku MUDr. P. B., no v časti bodového hodnotenia jednotlivých nárokov už vychádzal (napriek protichodným tvrdenia uvedeným v odôvodnení na stranách 21 a 25 rozsudku) z pôvodného návrhu žalobkyne vyhotoveného na základe znaleckého posudku MUDr. Q. G., nakoľko zmeny návrhu vypracované na základe nového znaleckého posudku MUDr. P. B. považoval za premľané. Takáto formulácia dôvodov rozhodnutia okresného súdu vzhľadom na uvedené nie je súladná a pri jej gramatickom a logickom výklade je i protirečivá.

Odvolací súd rozsudkom rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia žiadnym spôsobom nevysporiadal s odvolacími dôvodmi žalobkyne, pričom generálny prokurátor tieto odvolacie dôvody prebral a poukazuje na nich vo svojom mimoriadnom dovolaní. Odvolací súd nereagoval na námietky žalobkyne, že e novým a objektívnym vykonaním ohodnotenia bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia znalcom mala žalobkyňa k dispozícii nové skutočnosti, z ktorých mohla škodu zistiť, ďalej že vedľajší účastník plnil žalobkyni náhradu škody za tie položky, ktoré predstavujú zvýšenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia znalcom, a ktoré potom v konaní namietal ako premľané a napokon že, z hmotného práva nevyplýva možnosť premľania bodového hodnotenia jednotlivých položiek, ale len možnosť premľania celkového nároku na náhradu škody (nakoľko si žalobkyňa uplatnila svoj nárok až do výšky 2 724 000 Sk, nie je možné považovať do tejto výšky nárok za premľaný). To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Keďže generálny prokurátor postavil gro svojho mimoriadneho dovolania práve na hore uvedených odvolacích dôvodoch, ich zodpovedanie bolo vo veci rozhodujúce a bolo povinnosťou odvolacieho súdu podať na ne špecifické odpovede. Zákom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozhodnutí, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Dovolací súd na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu ako aj súdu prvého stupňa požiadavkám ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p.) nevyhovuje.

Nedostatok alebo nezrozumiteľnosť dôvodov rozhodnutia predstavuje závažné procesné pochybenie súdu spočívajúce v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti výroku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa o zamietnutí zvyšku žaloby ako aj rozsudok súdu prvého stupňa v časti výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšku zamietnutá a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 1, 3 O.s.p.). Dovolací súd rovnako zrušil aj súvisiace uznesenia odvolacieho súdu a súdu prvého stupňa o trovách konania. Vzhľadom na dôvod zrušenia sa dovolací súd nezaoberal ďalšími námietkami uvedenými v mimoriadnom dovolaní. Pritom, riadiac s a právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa ani vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243i ods. 2 O.s.p. v spojení s § 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.